Lieta Nr.A420416111
(A02872-13/36)

**ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA**
**JELGAVAS TIESU NAMS**

# S P R I E D U M S

LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Jelgavā 2013.gada 28.februārī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese S.Ozola,

piedaloties pieteicējam *A.K.* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Veselības ministrijas pārstāvim *A.R.* un Veselības inspekcijas pārstāvim *A.B.*,

atklātā tiesas sēdē Administratīvās rajona tiesas Jelgavas tiesu namā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *A.K.* (turpmāk – pieteicējs) pieteikuma par pienākuma uzlikšanu Veselības ministrijai pieņemt lēmumu par morālā kaitējuma atlīdzināšanu Ls15 000 apmērā.

## Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 25.novembrī Veselības inspekcijā saņemts pieteicēja iesniegums, kurā, pamatojoties uz Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 19.novembra spriedumu, lūgts atlīdzināt morālo kaitējumu Ls15000 apmērā, kas nodarīts ar prettiesisko Medicīnas aprūpes un darbnespējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas (turpmāk – MADEKKI) faktisko rīcību.

Ar Veselības ministrijas 2011.gada 4.janvāra lēmumu Nr.01-20Fiz.15/10 (turpmāk – Lēmums) atteikts atlīdzināt pieteicējam morālo kaitējumu Ls15 000 apmērā.

Lēmumā konstatēts turpmāk minētais.

[1.1] Nav konstatējama cēloņsakarība starp nodarīto morālo kaitējumu un valsts pārvaldes iestādes prettiesisku faktisko rīcību. Pieteicējs nav norādījis, kas tieši viņam ir radījis ciešanas un kādas tās bijušas, cik nozīmīgs un smags konkrētajā situācijā ir bijis ar MADEKKI faktisko rīcību nodarītais morālais kaitējums un kā tas izpaudies. Pieteicējs nav pamatojis morālā kaitējuma atlīdzinājuma apmēru, kā arī nav piedalījies pierādījumu vākšanā.

[1.2] MADEKKI atzinums ir konstatējumu un secinājumu apkopojums pēc jau notikušām manipulācijām un nerada nekādas tiesiskās sekas nedz pieteicējam, nedz kādai citai personai. Neatkarīgi no veiktās veselības aprūpes novērtējuma kvalitātes, tas neietekmē nedz pagātnē noritējušo ārstniecības procesu, nedz arī pašreizējo pieteicēja veselības aprūpi, tādā veidā neradot pieteicējam morālo kaitējumu.

[2] 2011.gada 14.janvārī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicēja pieteikums par morālā kaitējuma Ls15000 atlīdzinājuma noteikšanu.

Pieteikumā norādīts, ka ar Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 19.novembra spriedumu (turpmāk – 2009.gada 19.novembra spriedums), kurš ir stājies spēkā, MADEKKI atzinums ir atzīts par prettiesisku. Tā kā prettiesiskā faktiskā rīcība bija vērsta pret pieteicēju, pieteicējam nosakāms morālā kaitējuma atlīdzinājums Ls15000 apmērā.

[3] Veselības ministrija (turpmāk – iestāde) rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteikumu neatzīst un lūdz to noraidīt, balstoties uz Lēmumā minētajiem argumentiem. Papildus norādīts, ka 2009.gada 19.novembra spriedumā izdarītie secinājumi vērsti uz Ieslodzījuma vietu pārvaldes, nevis MADEKKI pieļautajiem pārkāpumiem pieteicēja veselības aprūpē. Arī tiesai pieteicējs nav norādījis morālā kaitējuma būtību un pamatojis tā apmēru, tādejādi nav saprotams, tieši kas un kā pieteicējam ir nodarījis ciešanas.

[4] Tiesa, izskatot lietu, ar 2011.gada 12.decembra lēmumu izbeidza tiesvedību lietā, konstatējot, ka pieteicējam vairs nepastāv subjektīvo tiesību iesniegt pieteikumu tiesā, jo ir nokavēts Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likumā (turpmāk – Zaudējumu atlīdzināšanas likums) noteiktais termiņš atlīdzinājuma pieprasīšanai.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Senāts), izskatot blakus sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2012.gada 31.janvāra lēmumu, ar kuru atstāts negrozīts Administratīvas rajona tiesas 2011.gada 12.decembra lēmumu, atcēla Administratīvās apgabaltiesas lēmumu un nosūtīja lietu Administratīvajai rajona tiesai pieteicēja lūguma par termiņa atjaunošanu izskatīšanai.

Senāts konstatēja, ka lietas izskatīšanas laikā likumdevējs ir pieņēmis tiesību normu, kas pieļauj, ka tiesa var atjaunot nokavētos Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 17.pantā noteiktos termiņus pēc privātpersonas motivēta lūguma, ja nokavēšanas iemeslu atzīst par attaisnojamu.

[5] 2013.gada 3.janvārī Senātā saņemts pieteicēja lūgums par Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 17.pantā noteikto termiņu atjaunošanu.

[6] Tiesas sēdē pieteicējs lūgumu par termiņa atjaunošanu un pieteikumu uzturēja, lūgumu motivējot ar to, ka termiņu nokavējis veselības stāvokļa dēļ un uzskatot, ka pieteikumu tiesā var iesniegt gada laikā no 2009.gada 19.novembra sprieduma stāšanās spēkā. Par pieteikumu par atlīdzinājuma noteikšanu pieteicējs paskaidroja, ka ārstu darbību, arī ieslodzījuma vietu ārstu darbību uzrauga Veselības inspekcija (iepriekš MADEKKI); viņam kā ieslodzītajam nav iespēju izvēlēties ārstu, kuru apmeklēt. Pieteicējs uzskata, ja Veselības inspekcija būtu pilnīgi pārbaudījusi pieteicēja veselības aprūpes kvalitāti cietumā, viņš tiktu ārstēts (slimo ar vīrushepatītu C).

Iestādes pārstāvji pieteikumu neatzina, paskaidrojot, ka pieteicējs zināja savu saslimšanu (diagnozi) un tika ārstēts, bet, ja ieslodzītais vēlas, lai viņam tiktu nodrošinātas papildus analīzes, viņam bija jāvēršas Tieslietu ministrijā vai Ieslodzījuma vietu pārvaldē, jo no šīm iestādēm ir atkarīgs, cik naudas piešķirta ieslodzīto ārstēšanai un kāda veselības aprūpe nodrošināma. Savukārt Veselības inspekcijas atzinums tika atzīts par prettiesisku tikai tāpēc, ka nebija izvērtēta ārstu rīcība no Epidemioloģiskās drošības likuma viedokļa, bet būtībā tika atzīts, ka cietuma ārsti rīkojušies atbilstoši likuma normām un pieteicējs saņem ārstēšanu atbilstoši savām diagnozēm. Turklāt atlīdzinājums naudā ir paredzēts vienīgi par būtisku morālo kaitējumu – tādu, kuru ar prasītā labuma piešķiršanu vairs nevar nedz juridiski, nedz faktiski atlīdzināt. Konkrētajā gadījumā pieteicējs bija saņēmis atzinumu.

**Motīvu daļa**

[7] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus un uzklausot lietas dalībnieku tiesas sēdē sniegtos paskaidrojumus, atzīst, ka lūgums par termiņa atjaunošanu ir apmierināms, bet pieteikums ir apmierināms daļēji.

[8] Tiesa no lietas materiāliem konstatē turpmāk minēto.

[8.1] 2005.gada 10.oktobrī sastādīts MADEKKI atzinums Nr.*/atzinuma numurs/* (ekspertīze) par pieteicēja medicīniskās aprūpes kvalitāti (*lietas 56.-58.lapa*), kurā nekonstatēja pārkāpumus ārstēšanas nodrošināšanā, kāda paredzēta Ministru kabineta 1999.gada noteikumos Nr.358 „Noteikumi par medicīnisko palīdzību notiesātajiem un apcietinātajiem brīvības atņemšanas iestādēs" (turpmāk – MADEKKI atzinums).

[8.2] ar MADEKKI 2005.gada 12.oktobra lēmumu Nr.*/atzinuma numurs/*, pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punktu, izbeigta lietvedība administratīvo pārkāpumu lietā (*lietas 54.lapa*). Izskatot pieteicēja minētā lēmuma apstrīdēšanas iesniegumu, ar MADEKKI vadītāja 2005.gada 31.oktobra lēmumu Nr.*/lēmuma numurs/*, 2005.gada 12.oktobra lēmums atstāts negrozīts, bet pieteicēja sūdzība noraidīta (*lietas 60.lapa*).

[8.3] Ar Administratīvās rajona tiesas 2009.gada 19.novembra spriedumu lietā Nr.A42398506, izskatot pieteicēja 2005.gada 28.novembrī tiesā saņemto pieteikumu par MADEKKI vadītāja 2005.gada 31.oktobra lēmumu [8.2], MADEKKI atzinums [8.1], veicot pieteicējam sniegtās veselības aprūpes kvalitātes novērtējumu, atzīts par prettiesisku. Spriedums stājies spēkā 2009.gada 10.decembrī (sk. Tiesu informācijas sistēma).

[8.4] 2010.gada 25.novembrī Veselības inspekcijā saņemts pieteicēja iesniegums par atlīdzinājuma noteikšanu, kas nodarīts ar MADEKKI atzinumu – prettiesisko faktisko rīcību, kas par tādu atzīta ar 2009.gada 19.novembra spriedumu (*lietas 33.lapa*). Iesniegums pārsūtīts Veselības ministrijai (*lietas 32.lapa*).

[8.5] Izskatot iepriekš minēto iesniegumu, pieņemts Lēmums [1] (*lietas 5.lapa*).

[9] Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 17.pants (*redakcijā no 01.11.2012.*) noteic, ka privātpersona iesniedz iesniegumu par zaudējuma atlīdzinājumu gada laikā no dienas, kad tā uzzināja vai tai vajadzēja uzzināt par zaudējumu, bet ne vēlāk kā piecu gadu laikā no iestādes prettiesiskā administratīvā akta spēkā stāšanās vai prettiesiskas faktiskās rīcības veikšanas dienas (panta pirmā daļa). Ja privātpersona nokavējusi šā panta pirmajā daļā minētos termiņus, iestāde, tiesa vai tiesnesis tos var atjaunot pēc šīs privātpersonas motivēta lūguma, ja nokavēšanas iemeslu atzīst par attaisnojamu (otrā daļa).

Zaudējumu atlīdzināšanas likuma pārejas noteikumu 4.punktā noteiks, ka privātpersonas, kurām atteikts pieņemt iesniegumu par zaudējuma atlīdzinājumu, jo tas iesniegts pēc šā likuma 17.pantā noteikto termiņu beigām, līdz 2013.gada 31.jūlijam var iesniegt atkārtotu iesniegumu par zaudējuma atlīdzinājumu, lūdzot atjaunot nokavēto procesuālo termiņu.

Kā izriet no Senāta lēmuma šajā lietā un iepriekš minētajām Zaudējumu atlīdzināšanas likuma normām, tiesai, pirms izskatīt pieteikumu pēc būtības, ir jāizlemj jautājums par to, vai pieteicējs ir nokavējis minētā likuma 17.panta pirmajā daļā noteiktos termiņus iesnieguma iesniegšanai un, ja ir, vai tie ir atjaunojami.

[10] No iepriekš norādītajiem faktiskajiem apstākļiem secināms, ka faktiskā rīcība veikta 2005.gada 10.oktobrī, MADEKKI sniedzot atzinumu par pieteicējam sniegto veselības aprūpes kvalitāti, kuru tiesa ar 2009.gada 19.novembra spriedumu atzina par prettiesisku. Savukārt ar iesniegumu par morālā kaitējuma atlīdzināšanu pieteicējs iestādē vērsies 2010.gada 25.novembrī (iesnieguma saņemšanas datums iestādē).

Tātad no Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 17.panta pirmās daļas un iepriekš minētā izriet, ka iesniegums par morālā kaitējuma noteikšanu iestādē iesniegts vairāk kā piecus gadus pēc prettiesiski faktiskās rīcības veikšanas dienas, bet ievērojot viena gada termiņu pēc brīža, kad pieteicējs uzzināja par zaudējuma (kaitējuma) tiesisko pamatu (tiesas 2009.gada 19.novembra sprieduma stāšanās spēkā diena – 2009.gada 10.decembris).

No minētā izriet, ka tiesību normās ir noteikts maksimāli iespējamais zaudējumu (kaitējuma) pieprasīšanas termiņš – pieci gadi no iestādes prettiesiskas faktiskās rīcības

veikšanas dienas. Tādējādi pieteicējs savas tiesības iesniegt zaudējumu (kaitējuma) atlīdzināšanas iesniegumu varēja īstenot līdz 2010.gada 10.oktobrim.

Ņemot vērā, ka pieteicējs iesniedza iesniegumu vēlākais 2010.gada 18.novembrī (datēts ar 8.novembri, bet saņemts iestādē 25.novembrī (uzskatāms par saņemtu septītajā dienā pēc nodošanas pastā)), secināms, ka pieteicējs bija nokavējis likumā noteikto piecu gadu termiņu iesnieguma iesniegšanai iestādē.

Tomēr, ņemot vērā to, ka iestāde pieteicēja iesniegumu ir izskatījusi pēc būtības un to, ka pirmās instances tiesas 2009.gada 19.novembra spriedums taisīts vairāk kā četrus gadus pēc prettiesiski atzītās faktiskās rīcības veikšanas dienas, tiesa atzīst, ka iepriekš minētā piecu gadu termiņa nokavējuma iemesls ir attaisnojams, pamatojoties uz to, ka pieteicējs ir ievērojis viena gada termiņu no dienas, kad viņš uzzināja par zaudējumu (kaitējuma) tiesisko pamatu, – no tiesas 2009.gada 19.novembra sprieduma stāšanas spēkā dienas 2009.gada 10.decembrī. Līdz ar to tiesa uzskata, ka ir pamats atjaunot pieteicēja iesnieguma iesniegšanas termiņu par laika posmu, kas nepārsniedz viena gada termiņu pēc tiesas 2009.gada 19.novembra sprieduma stāšanas spēkā dienas (2009.gada 10.decembris), tas ir līdz 2010.gada 10.decembrim.

Ievērojot to, ka pieteicēja iesniegums iestādē saņemts 2010.gada 25.novembrī (tātad iesniegts ātrāk), tiesa atzīst, ka pieteicēja iesniegums ir iesniegts Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 17.panta pirmajā daļā noteiktajos termiņos.

[11] Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 92.pantam ikviens ir tiesīgs prasīt atbilstīgu atlīdzinājumu par mantiskajiem zaudējumiem vai personisko kaitējumu, arī morālo kaitējumu, kas viņam nodarīts ar administratīvo aktu vai iestādes faktisko rīcību.

Šā likuma 94.panta ceturtā daļa noteic, ka atlīdzināšanas pienākumu attiecīgais publisko tiesību subjekts var izpildīt, atjaunojot stāvokli, kāds pastāvēja pirms zaudējuma vai kaitējuma nodarīšanas, vai, ja tas nav vai nav pilnībā iespējams vai nav adekvāti, samaksājot atbilstīgu atlīdzinājumu naudā.

Atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 9.pantam morālais kaitējums šā likuma izpratnē ir personiskais kaitējums, kas izpaužas kā fiziskās personas ciešanas, kuras tai izraisījis būtisks šīs personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums.

Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta pirmā daļa noteic, ka personisko un morālo kaitējumu nosaka atbilstoši aizskarto tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgumam un konkrētā aizskāruma smagumam, ņemot vērā iestādes rīcības tiesisko un faktisko pamatojumu un motīvus, cietušā rīcību un līdzatbildību, kā arī citus konkrētajā gadījumā būtiskus apstākļus. Šā panta trešā daļa noteic morālā kaitējuma atlīdzinājuma naudā apmēru atkarībā no kaitējuma smaguma. Savukārt šā panta ceturtā daļa kā patstāvīgu vai papildu atlīdzinājumu paredz iestādes rakstveida vai publisku atvainošanos, ja konkrētā gadījuma apstākļos aizskārums nav smags.

No iepriekš norādītā tiesiskā regulējuma vispirms izriet, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma pamats ir nevis jebkurš, bet būtisks tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu prettiesisks aizskārums. Savukārt, ja tāds ir konstatēts, atlīdzinājums nosakāms atbilstoši

kaitējuma smagumam. Kaitējumu var atlīdzināt, atjaunojot tiesisko stāvokli, atvainojoties vai piešķirot kompensāciju naudā. Tādējādi morālā kaitējuma atlīdzinājumu, tā veidu un apmēru noteic tiesību aizskāruma būtiskums un kaitējuma smagums. Līdz ar to, arī tad, ja ir pieļauts būtisks tiesību aizskārums, bet kaitējums nav smags, vispārīgi iespējami visi minētie atlīdzinājuma veidi. Tādēļ arī šādā gadījumā atbilstošā atlīdzinājuma piemērošanā nepieciešama aizskāruma un atlīdzinājuma samērošana.

[12] Izskatāmajā lietā ar tiesas 2009.gada 19.novembra spriedumu tika vērtēts tiesību aizskārums, kas pieteicējam radies, prasot iestādei veikt viņam sniegtās veselības aprūpes kvalitāti ieslodzījuma vietā, kā rezultātā tiesa atzina, ka iestādes veiktā faktiskā rīcība (MADEKKI atzinums) ir atzīstama par prettiesisku. Līdz ar to šajā lietā jāņem vērā, ka no prettiesiskās faktiskās rīcības atzīšanas fakta ir prezumējams aizskārums. Tomēr, izskatot lietu par morālā kaitējuma noteikšanu, ir jākonstatē šī aizskāruma būtiskums, kaitējuma smagums un jānosaka tam atbilstošs atlīdzinājums.

[13] Tiesa, novērtējot, vai tiesību aizskārums konkrētajā gadījumā bija būtisks, konstatē, ka MADEKKI atzinuma (faktiskās rīcības) prettiesiskuma pamatā bijis apstāklis, ka iestāde, vērtējot pieteicējam sniegtās veselības aprūpes kvalitātes novērtējumu, nav konstatējusi Ieslodzījuma vietu pārvaldes Medicīnas daļas ārstniecības personu rīcības neatbilstību Epidemioloģiskās drošības likuma prasībām (nekavējoties organizēt medicīnisko pārbaudi un ārstēšanu; organizēt nepieciešamās laboratoriskās pārbaudes diagnozes precizēšana). Proti, pieteicējam attiecīgajā laikā posmā saistībā ar inficēšanos ar vīrushepatītu C netika organizētas nepieciešamās laboratoriskās pārbaudes diagnozes precizēšanai un ārstēšanai, uz ko bija norādījis Latvijas Infektoloģijas centrs, bet to Ieslodzījuma vietu pārvaldes Medicīnas daļa atstājusi bez ievērības (sk. tiesas 2009.gada 19.novembra sprieduma 9.4.punkts).

Tiesa turpmāk norādīto apsvērumu dēļ uzskata, ka minētā prettiesiskā faktiskā rīcība (MADEKKI atzinums) nav radījusi pieteicēja tiesību un ar likumu aizsargāto interešu nozīmīgu (būtisku) aizskārumu, kam būtu ietekme uz attiecīgām pieteicēja tiesībām kopumā (tiesībām uz veselības aprūpi ieslodzījuma vietā), lai morālo kaitējumu noteiktu naudas izteiksmē, turklāt kā par nodarītu kaitējumu dzīvībai vai sevišķi smagu kaitējumu veselībai.

[14] No pieteicēja tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem izriet, ka pieteicējs uzskata, ka MADEKKI atzinums pieteicējam ir radījis (vai vajadzēja radīt) tiesiskas sekas. Proti, pieteicējs minētājam atzinumam piešķir tādu nozīmi, ka tikai pamatojoties uz to, viņam ieslodzījuma vietā būtu nodrošināma attiecīga ārstēšana (pārbaužu veikšana un vīrushepatīta C ārstēšana).

Tiesa norāda, ka iestādes faktiskā rīcība, konkrētajā gadījumā – MADEKKI atzinums, kurā sniegts pieteicēja veselības aprūpes kvalitātes novērtējums, nerada pieteicējam ne tiesiskas, ne faktiskas sekas. Vēršoties ar iesniegumu inspekcijā, pieteicējs sagaidīja, ka tā sniegs pieteicējam viņam ieslodzījuma vietā sniegtās veselības aprūpes kvalitātes izvērtējumu.

Tomēr konkrētajā gadījumā *personas tiesību aizskārums* (prettiesiskā faktiskā rīcība) pretēji pieteicēja uzskatam nav tas pats, kas *tiesisko seku radīšana*, ar kuru aktīvi tiek ietekmēts personas tiesību un pienākumu apjoms.

Senāts vairakkārt ir norādījis, ka MADEKKI atzinums ir tikai viens no pierādīšanas līdzekļiem kādā konkrētā lietā, piemēram, par zaudējumu atlīdzināšanu sakarā ar veselībai nodarīto kaitējumu. Tomēr MADEKKI atzinumam nav noteikta ne izšķirošā, ne noteicošā loma kāda cita jautājuma izlemšanā iestādē vai tiesā *(sk. Senāta 2005.gada 25.janvāra lēmuma lietā Nr.SKA-76/2005 8.punktu un 2005.gada 22.novembra sprieduma lietā Nr.SKA-378/2005 9.1.punktu)*. Tāpēc pats fakts, ka MADEKKI nav konstatējis kādus pārkāpumus veselības aprūpē ieslodzījuma vietā, pats par sevi nevar būt šķērslis attiecīgā jautājuma (prasījuma) izlemšanā, piemēram, par ieslodzījuma vietā sniedzamās veselības aprūpes apjomu vai tās nenodrošināšanu.

Tiesa ne no lietas materiāliem, ne no pieteicēja paskaidrojumiem (atbildēm uz tiesas jautājumu) tiesas sēdē neguva apstiprinājumu tam, ka pieteicējs būtu apstrīdējis konkrētās ieslodzījuma vietas faktisko rīcību, nenodrošinot viņam tiesību normās noteiktās veselības aprūpes apjomu.

[15] Tiesa, izvērtējot Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 11.panta trešajā daļā noteikto, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats uzskatāms par pierādītu, ja ir pierādīts fiziskās personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums, un 14.panta pirmās daļas nosacījumus (sk.[11]), secina, ka morālā kaitējuma atlīdzinājuma tiesiskais pamats tiek uzskatīts par pierādītu, ja ir pierādīts personas tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizskārums, turklāt ņemot vērā tā nozīmīgumu (būtiskumu).

Vērtējot morālā kaitējuma atlīdzinājuma pamatu atbilstoši iepriekš norādītajam un to, ka tiesa atzina MADEKKI atzinumu par prettiesisku, atzīstams, ka ir pieļauts pieteicēja tiesību aizskārums.

Tiesa, izvērtējot pieteicēja norādīto morālā kaitējuma veidu un apmēru, konstatē, ka iestādes rīcība, 2005.gada 10.oktobrī sniedzot atzinumu par iepriekš ieslodzījuma vietā veikto ārstniecību, nevarēja radīt pieteicējam kaitējumu dzīvībai vai sevišķi smagu kaitējumu veselībai. Proti, nav konstatējama tieša cēloņsakarība un objektīva saikne starp pieteicēja tiesību aizskārumu un nodarīto kaitējumu, kas būtu radījis kaitīgas sekas, kādas noteiktas par morālā kaitējuma noteikšanu līdz 20000 latiem.

MADEKKI atzinums – sniegtās veselības aprūpes kvalitātes novērtējums – nav nodarījis tiešu kaitējumu pieteicēja veselībai, lai tiesa atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta otrajai daļai noteiktu atlīdzinājumu naudā līdz 20 000 latiem. MADEKKI atzinums šāda veida morālās ciešanas arī nevarēja radīt, kas loģiski izriet arī no tā, ka atzinums (tā saturs) pat par sevi nevar būt tieši saistīts ar pieteicējam iepriekš vai vēlāk konstatētajiem veselības traucējumiem vai smagākas invaliditātes noteikšanu.

Tomēr, vērtējot, vai morālās ciešanas pieteicējam ir radījis tas, ka iestāde atzinumā nav sniegusi pilnīgāku sniegtās veselības aprūpes kvalitātes novērtējumu, uz ko norādīts tiesas 2009.gada 19.novembra spriedumā, un ņemot vērā šāda atzinuma tiesisko raksturu, tiesa

uzskata, ka atbilstoši Zaudējumu atlīdzināšanas likuma 14.panta ceturtajā daļā noteiktajam, morālā kaitējuma patstāvīgs atlīdzinājums var būt iestādes rakstveida atvainošanās.

[16] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 126.panta otro daļu, ja pieteicējs no valsts nodevas samaksas bijis atbrīvots un pieteikums pilnībā vai daļēji apmierināts, valsts nodevu piespriež no atbildētāja.

Tiesa konstatē, ka pieteicējs ar tiesneša lēmumu ir pilnīgi atbrīvots no valsta nodevas samaksas. Ievērojot minēto, valsts nodeva 20 latu apmērā piespriežama no Latvijas Republikas (valsts nodevas ieskaitīšanai attiecīgajā Valsts kases kontā par darbību veikšanu administratīvajā tiesā).

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Valsts pārvaldes iestāžu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanas likuma 17.panta otro daļu, Administratīvā procesa likuma 126.panta otro daļu, 246.-251.pantu un 289.-291.pantu, Administratīvā rajona tiesa

**nosprieda**

atjaunot termiņu *A.K.* iesnieguma iesniegšanai par morālā kaitējuma atlīdzinājumu.

**Apmierināt daļēji** *A.K.* pieteikumu par morālā kaitējuma, kas nodarīts ar prettiesisko Medicīnas aprūpes un darbnespējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas_2005.gada 10.oktobra atzinumu Nr.*/atzinuma numurs/*, noteikšanu.

**Uzdot** Veselības inspekcijai viena mēneša laikā no šī sprieduma stāšanās spēkā rakstveidā atvainoties *A.K.* par morālo kaitējumu, kas nodarīts ar prettiesisko Medicīnas aprūpes un darbnespējas ekspertīzes kvalitātes kontroles inspekcijas 2005.gada 10.oktobra atzinumu Nr.*/atzinuma numurs/*.

**Piespriest** no atbildētājas Latvijas Republikas valsts nodevu 20 latu apmērā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Jelgavas tiesu namā.

Tiesnese S.Ozola